

Παρακαλούνται οί ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἢ ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

(Συνέχεια.)

Καὶ αὐτὸς δὲν κατεδέχετο νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἔνευσεν εἰς τὸν Μαθητὴν, ὅστις εἶπε πρὸς τὴν Ἀντωνίαν :

— Ὁ κύριος μαρκήσιος μου εἶπε σήμερον τὸ πρῶτ' νὰ παρακαλέσω τὸν κύριον Καρβαγὰν νὰ ἔλθῃ νὰ ὀμιλήσουν, καὶ ὁ κύριος δήμαρχος ἔλαβε τὴν καλωσύνην καὶ ἦλθε.

Ὁ Καρβαγὰν εἰς τοῦ μαρκησίου! Ὁ ὄλος ὁ κίνδυνος ὁ ἐκ τοιαύτης προσεγγίσεως παρεστάθη ἀπειλητικὸς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀντωνίας.

— Θὰ τον ὀδηγήσω λοιπὸν τὸν κύριον Καρβαγὰν πρὸς τὸν πατέρα μου, εἶπε βραδέως....

Κοί ἀνέβη παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Καρβαγὰν καὶ τοῦ Μαθητῆ.

Ἀναβαίνουσα τὰς εἴκοσι βαθμίδας τῆς κλίμακος ἡ νεῆνις πολλάκις ἐκινήθη νὰ στραφῇ καὶ νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Καρβαγὰν :

— Δέν μου λέγετε, κύριε, τί ἐπιθυμεῖτε; Πῆτέ μου τοὺς ὄρους σας... ἀλλὰ μὴ ἰδῆτε τὸν πατέρα μου...

Ἄλλ' ἡ θύρα τοῦ ἐργαστηρίου ἀνοίγεται καὶ ἐπιφαίνεται ὁ μαρκήσιος, ὅστις ἀκούσας ἀναβαίνοντα τὸν ἐγθρόν του ἐξήρχετο νὰ τον προὔπαντήσῃ. Ἰδὼν τὴν θυγατέρα του συνωφρῶθη ἡ Ἀντωνία ἀτρόμητος ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὁ γηραιὸς ἐγγίσας τὸν βραχιονά της ἐλαφρῶς εἶπε :

— Πήγαινε σύ, παιδί μου... Θὰ ὀμιλήσω μὲ τοὺς κυρίους ἐδῶ... Ἄν σε χρειασθῶ, σὲ φωνάζω.

— Μὰ πατέρα μου..., εἶπεν ἡ νεῆνις τεταραγμένη.

Ὁ Καρβαγὰν τότε ἐγείρας τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀποβλέψας ἀτενῶς πρὸς τὸν μαρκήσιον εἶπε σαρκαστικῶς :

— Ἄν ὁ κύριος μαρκήσιος εἶνε ὑπὸ κηδεμονίαν, τότε ἐρωτῶ τί ἦλθα ἐγὼ ἐδῶ νὰ κάμω...

Ἡ Ἀντωνία ἵνα μὴ συγχύσῃ τὸν γηραιὸν πατέρα της ἀπεχώρησε τεταραγμένη, προβλέπουσα τί ἔμελλε νὰ συμβῇ.

Ἐμειναν δὲ μόνοι ἀπέναντι ἀλλήλων ὁ ἐφευρετὴς καὶ ὁ τραπεζίτης. Ὁ δὲ Μαθητὴς ἀπεχώρησεν εἰς τινὰ γωνίαν μετ' ἀδιαφορίας.

— Σὰς ἐφῶναξα, κύριε, διὰ νὰ κανονίσωμεν τὰς ὑποθέσεις μας καὶ τὰ συμφέροντα τὰ ὁποῖά μας διαιροῦν. Σεῖς ἔχετε συγκεντρώσῃ εἰς χεῖράς σας τὰ πλεῖστα τῶν χρεῶν μου. Διὰ ποῖον λόγον προέβητε εἰς τὸ διάβημα τοῦτο δὲν θέλω νὰ το συζητήσω, καὶ ἔρχομαι ἀμέσως εἰς τὸ

θέμα τῆς ὀμιλίας μας... Πιστεύω ὅτι εὐρῆκα τρόπον συμβιβασμοῦ. Ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτο ἀνάγκην προθεσμίας δύο μηνῶν καὶ σαράντα χιλιάδας φράγκων... Ποιοὶ εἶνε οἱ ὄροι σας, ἂν θέλετε νὰ μου παραχωρήσετε τὴν προθεσμίαν καὶ νὰ μου δανείσετε τὸ ποσὸν τοῦτο;

Ὁ Καρβαγὰν ἔμεινεν ἐμβρόντητος πρὸ τοιαύτης προτάσεως, ἐνόμισεν ὅτι ἐνέπεπεν εἰς ἐνέδραν. Ὁ θανάσιμος ἐγθρός του νὰ του ζητῇ τὴν συνδρομὴν του, καὶ μετὰ τοσαύτης ἀφειλείας καὶ ἀπλότητος!

Ὁ μαρκήσιος ἰδὼν αὐτὸν ἐνδοιάζοντα προσέθηκε :

— Εἶμαι διατεθειμένος νὰ παραδεχθῶ οἷους δῆποτε ὄρους καὶ ἂν μου ὑποβάλετε... τόσον εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας μου!...

Τῆς ἐπιτυχίας! αἱ δύο αὐταὶ λέξεις ἐφώτισαν τὰ σκότη ἐν οἷς ἐπλανᾶτο ὁ τύραννος τῆς Νεβίλλης. Ἐπιτυχία! ἡ στερεότυπος λέξις τοῦ ἐφευρετοῦ. Παρευθὺς ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του ὁ κατὰ νέον σύστημα κλίβανος τοῦ μαρκησίου, περὶ οὗ ἤκουσε γινόμενον τοσοῦτον λόγον. Διὰ τοῦ κλιβάνου τούτου ἠλπίζεν ὁ μαρκήσιος νὰ ἐξοφλήσῃ τὰ χρέη του.

— Καὶ λοιπὸν τώρα καταγίνεσθε εἰς τὸν κλιβανόν σας; Ἀλλὰ, κύριε μαρκήσιε, σας παρατηρῶ ὅτι ἐγὼ ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ λάβω, καὶ ὄχι διὰ νὰ δανείσω χρήματα, διὰ νὰ ἐκκαθαρίσω παλαιὰν ὑπόθεσιν, καὶ ὄχι διὰ νὰ συνάψω νέαν... Αὐτὰ λοιπὸν ἠθέλατε νὰ μου ἀνακοινώσετε;

— Μὰ ἐλάτε νὰ ἰδῆτε μίαν στιγμὴν τί ἐστὶ ἡ ἐφεύρεσίς μου. Σταθῆτε νὰ τον ἀνάψω ἐμπρός σας τὸν κλιβανόν μου, νὰ ἰδῆτε πρᾶγμα μιὰ φορὰ!

— Μὰ μὲ τὰ σωστά σας, κύριε μαρκήσιε, μοῦ ζητεῖτε νὰ σας δώσω χρήματα διὰ τὴν ἐφεύρεσίν σας; Θέλετε δῆλα δὴ νὰ σας δώσω φυσίγγια διὰ νὰ με πολεμήσετε εὐκολώτερον! Τὸ συμφέρον σας τὸ βλέπω πολὺ καλά, ἀλλὰ ποῦ ἔγκειται τὸ ἰδικόν μου συμφέρον;... Δέν μου λέτε; Ἡ πρόδος, ἡ βιομηχανία, εἶνε πολὺ ὠρατὰ ὀνόματα, ἀλλὰ αὐτὰ ἐγὼ δὲν τὰ κούω, δὲν γεμίζει ἡ κοιλιὰ μου, κύριε μαρκήσιε!... Μοῦ ὀφείλετε τετρακοσίας χιλιάδας φράγκα, ἐκ τῶν ὁποίων ἑκατὸν ἐξήντα χιλιάδες πρέπει νὰ μου μετρηθῶν σήμερα... Εἴσθε εἰς θέσιν νὰ με πληρώσετε;...

— Ὅχι, κύριε! εἶπεν ὁ μαρκήσιος κλίνων τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ φωνῆς μόλις καὶ μετὰ βίας ἀκουομένης.

— Τότε λοιπόν, νὰ με συγχωρήτε, κύριε μαρκήσιε, δὲν χασομεροῦν τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ τους ψάλλουν τοιαύτας μωρολογίας... Καὶ ἔπειτα τὸν περιφημον αὐτὸν κλιβανον διατί τάχα νὰ μὴ τον μεταχειρισθῶ ἐγὼ, ἀφ' οὗ εἶνε ἰδικός μου καθὼς καὶ ὄλος ὁ πύργος;

— Σεῖς!

— Ἐγὼ βέβαια... Ἐλα, κύριε μαρκήσιε, ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ πάρῃς τὰ βρεγμένα σου καὶ νὰ τραβήξῃς ἀπὸ 'δῶ, εἶπεν ὁ τύραννος καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ μαρκησίου καὶ εἶπε μετὰ φρικαλέας χαρᾶς :

— Πρὸ τριάντα ἐτῶν, κύριε μαρκήσιε, μ' ἐδίωξες ἀπὸ τὸ ἀρχοντικόν σου... Ἐνθυμεῖσαι; Τώρα ἦλθεν ἡ σειρά μου... Κάτω εἶνε ὁ ἀρμόδιος δικαστικὸς ὑπάλληλος καὶ συντάττει τὴν ἔκθεσιν...

Καὶ ταῦτα λέγων ἀνεκάγχασεν ὑβριστικῶς ἔχων δὲ τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις τῆς περισκελίδος του, ἐβάδιζεν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ μετ' ἀκρας ἀνέσεως καὶ ἀδιαφορίας, ὡς ἐὰν ἦτο ἤδη κτῆμά του ὄλος ὁ πύργος.

Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ Καρβαγὰν συνετέλεσεν ὥστε νὰ φωτισθῇ ὁ ἐσκοτισμένος νοῦς τοῦ μαρκησίου. Ἦσχύθη διότι κατεδέχετο νὰ συζητῇ μετὰ τοῦ Καρβαγὰν, τοῦ μοχθηροῦ τοκογλύφου, τοῦ ἀμειλίκτου ἐγθροῦ τῆς ὄλης οἰκογενείας του.

— Ἡπατήθην, κύριε, εἶπε μετὰ καταφρονήσεως πρὸς αὐτόν. Ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι εἶχον ἀκόμη κάτι τι ὥστε νὰ δοκιμάσω νὰ δελεάσω τὴν ἀπληστίαν σου.

— ὦ! ὦ!! ἔχομεν καὶ ἀπ' αὐτὰ; ἔχομεν καὶ ὑβρεῖς; ἔχομεν καὶ ἀλαζονείαν! Ἀλλὰ, ἀγαπητέ μου μαρκήσιε, ἡ θέσις σου πλέον δέν σου συγχωρεῖ τὰ τοιαῦτα... Αὐτὰ πλέον νὰ τὰ λησμονήσῃς... Ὅστις ὀφείλει, πληρώνει τὰ χρέη του ἄλλως πως καὶ ὄχι μὲ ὑβρεῖς...

— Καταχρᾶσαι τὴν θέσιν μου, κύριε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος μετὰ πικρίας. Εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, καὶ ἔπρεπε νὰ τα περιμένω αὐτὰ ἀπὸ σέ, ἀφ' οὗ καὶ οἱ ἱδιοὶ οἱ ἰδικοί μου ἄνθρωποι μὲ ἄφησαν. Τί λοιπὸν πρέπει νὰ προσμένω ἀπὸ ἀνθρώπων ξένων, ἀφ' οὗ ἡ κόρη μου ἔχει κλειστὸν δι' ἐμέ τὸ βαλάντιόν της, καὶ ὁ υἱός μου με παρήτησε καὶ ἔφυγε...

— Μὲ συγχωρεῖς, κύριε μαρκήσιε, βλέπω ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς δεινὴν πλάνην... Ἀδίκως κατηγορεῖς τὸν υἱόν σου καὶ τὴν κόρην σου διότι ἂν ἡ κόρη σου ἀρνήται νὰ σου δώσῃ ἀπὸ τὴν προικὰ της, ὁ λόγος εἶνε ὅτι πρὸ πολλοῦ τὴν ἔδωκε διὰ νὰ σου κρύψῃ τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο τὰ οικονομικά σου... Παραπονείσαι διὰ τὴν ἀχαριστίαν της!... Καὶ ὅμως αὐτὴ ἠφανίσθη χάριν σου, καὶ μάλιστα παρεκάλεε νὰ μὴ διαδοθῇ καὶ το μᾶθης καὶ πικραθῆς. Ὁ υἱός σου ἂν δὲν εἶνε τὴν στιγμὴν αὐτὴν πλησίον σου, δὲν λείπει ἀπὸ καλόν του, διότι μάθε το καὶ τοῦτο, χθὲς συνελήφθη καὶ ἀπήχθη εἰς τὰς φυλακὰς ἐν τῷ μέσῳ δύο χωροφυλάκων...

Δι' ἐνὸς ἄλματος ὁ μαρκήσιος ὀρμήσας ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ λαιμοδέτου τὸν τοκογλύφον, καὶ ἀπωθῶν αὐτόν καὶ κολλήσας ἐπὶ τοῦ τοίχου μετ' ἀνηκούστου δυνάμεως, ἀνεφώνησε καὶ τὸ χεῖλός του ἔτρεμε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν...

— Ἀθλιε! ψεύδεσαι!... Ὁμολόγησε ὅτι ψεύδεσαι, εἰ δὲ μὴ... σὲ ἐπνίξα!

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐπάλαισαν ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα. Ἄλλ' ἡ δύναμις τοῦ μαρκησίου ἦτο πρόσκαιρος καὶ θὰ κατεκερματίζετο ὑπὸ τοῦ ἐξαγριωθέντος Καρβαγὰν, ἂν μὴ ἔσπευδεν ὁ Μαθητὴς νὰ τον βαστάσῃ καταπίπτοντα ἤδη λιπόθυμον...

— Νὰ του δείξω ἐγὼ τοῦ σαράβαλου...

Νά τού τον στείλω τόν υιόν του 'ς τὸ κακουργιοδικεῖον νά ἰδῆ τί ἐστὶ Καρβαγάν... Ἀκούς ἐκεῖ νά σηκώσῃ χέρι ἐπάνω εἰς δημοτικὸν ἄρχοντα, ἐπάνω εἰς τὸν δήμαρχον... Ὡς τὸ κακουργιοδικεῖον τὸν ἀχρεῖον...

— Εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον!... τὸν υἱόν μου, τὸν Ῥοβέρτον μου!... δὲν εἶνε δυνατὸν... Καὶ τί ἔκαμε;... εἶπεν ὁ μαρκήσιος μετὰ φωνῆς ἐσβεσμένης.

Ὁ Καρβαγάν ἤλθε πλησίον του καὶ προσκολλῶν σχεδὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ μαρκησίου τὸ φλέγον πρόσωπόν του, ἀνεφώνησε:

— Ἐμιμήθη τὸν πατέρα του, ἀπήγαγε μίαν κόρην... Μοναχὰ ἐπειδὴ ἡ κόρη ἀντεστάθη..., τὴν ἐπνίξε. Τί ἀπλούστερον τούτου;

— Ἀδύνατον εἶνε, κύριε, ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος ἰκετευτικῶς. Συλλογίσου, κύριε, ὅτι καὶ σὺ ἔχεις υἱόν... Εἶνε ἀθῶος ὁ Ῥοβέρτος μου... Λυπήσου με... εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου... Ἀναγνωρίζω ὅλα μου τὰ πταίσματα... Ἀλλὰ σε παρακαλῶ... Εἰξεύρω ὅτι ἀπὸ τὰς χεῖράς σου κρέμαται ἡ τύχη τοῦ Ῥοβέρτου μου. Φανού ἐπιεικῆς καὶ συγχώρησέ με... Σῶσέ τον.

Ἄλλ' ὁ Καρβαγάν ἐσταυρωμένης ἔχων τὰς χεῖρας ἴστατο ἀπαθῆς πρὸ τοῦ ἀγωνιώντος γέροντος.

— Πρὸ ὀλίγου μὲ ὕβριζες, καὶ τώρα με παρακαλεῖς... Ἀνανδρία καὶ ὑποκρισία!.. Καὶ μήπως εἶμαι φίλος σου καὶ θέλεις νά σε συνδράμω;

Ὁ γέρον ἐκλίνε τὴν πολιὰν κεφαλὴν του καὶ εἶπε συντετριμμένος.

— Κύριε Καρβαγάν..., λυποῦμαι ἀπὸ καρδίας δι' ὅσα σὰς ἔκαμα..

— Καὶ πιστεύεις ὅτι θὰ ἐξαλείψῃς τὴν ὕβριν δι' ὀλίγων λέξεων;... Ἀκόμη ἔχω ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὰ ἴχνη της..

Καὶ ἀρπάσας ἀπὸ τοῦ βραχιόνος τὸν γηραιὸν Ὀνώριον, εἴλκυσεν αὐτὸν βιαίως εἰς τὸ παράθυρον.

— Κύτταξ' ἐκεῖ, βλέπεις τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐκεῖ κάτω ὅπου μὲ αἰματοκύλισες μὲ τὰ ἄλογά σου καὶ μὲ ἐκτύπησες μὲ τοὺς δούλους σου; Τὸ βλέπεις;

— Αἶ! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος ἐξημμένος, καταβαίνομεν ἂν θέλῃς κάτω, καὶ ἂν ἀπαιτήσῃς, εἶμαι πρόθυμος νά γονατίσω εἰς τὸ ἴδιον μέρος καὶ νά σε παρακαλέσω νά μου σώσῃς τὸν υἱόν μου!

Βλέπων τὸν ἐχθρόν του ἠττημένον, ἰκετεύοντα καὶ θρηνοῦντα ὁ τύραννος ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον ἀκίνητος καὶ ἄφωνος. Παρετήρει τὰ ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ Ὀνωρίου καταρρέοντα δάκρυα καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν: Ἴδου ἐξηυτελίσθη εἰς τοὺς πόδας μου, τὸ φλογερὸν ὄνειρόν μου ἐξεπληρώθη θριαμβεύω, εἶμαι εὐτυχής. Ἀλλ' ἤσθ' ἀνετο ὅμως ὅτι δὲν ἦτο πράγματι εὐτυχής. Διέμενον ἐν ἑαυτῷ πικρία τις καὶ ἡ δῖψα τῆς ἐκδικήσεως δὲν εἶχε κατασβεσθῆ. Ἐκαμε μεταβολὴν καὶ ἀπερχόμενος εἶπε:

— Καμμίαν σημασίαν δὲν δίδω εἰς τοὺς λόγους σου... Σὲ ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ δὲν σε ἀφίνω. Σὺ πρῶτος ἤ-

χισες τὸν ἀγῶνα, μὴ λοιπὸν ἀπορῆς ἂν ἐγὼ τον παρατεῖνω. Σὺ εἶχες καὶ κοινω- νικὴν θέσιν, καὶ περιουσίαν, καὶ ὑπόληψιν, τὰ πάντα εἶχες σὺ, καὶ ἐγὼ τίποτε δὲν εἶχα... Ἐντὸς ὀλίγου θὰ κάμωμεν καὶ οἱ δύο τὸν λογαριασμόν μας.

Ἐκ τῆς ἀποκρίσεως ταύτης ὁ μαρκήσιος ἐνόησεν ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἀπόλετο. Ἐξάλλος δὲ ἀνεφώνησε πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του:

— Ἐὰν ὑπάρχῃ δίκαιος Θεὸς θά σε τιμωρήσῃ... Ἐχεις καὶ σὺ υἱόν. Καὶ ἐπειδὴ σὺ εἶσαι ἀδυσώπητος πρὸς τὸν υἱόν μου, καὶ ὁ υἱός σου θὰ φανῆ ἀδυσώπητος πρὸς σέ!... Κακοῦργε! ἔκαμες ἐν- τιμον υἱόν, καὶ αὐτὸς θὰ σε τιμωρήσῃ, ἀπ' αὐτὸν θὰ το εὔρης μίαν ἡμέραν!

Ἐφρικίασεν ὁ Καρβαγάν ὑπὸ φόβου καὶ ὀργῆς, καὶ εἶπε:

— Καὶ πῶς μού το λέγεις τοῦτο;

Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἐβάδιζε θολὸν ἔχων τὸ βλέμμα καὶ ἀτάκτους τὰς κινήσεις τοῦ σώματός του.

— Θαρρῶ, μὰ τὴν πίστιν μου πῶς του ἔφυγε, ἐψιθύρισεν ὁ Καρβαγάν πρὸς τὸν Μαδητήν.

— Ἀ! ἄ!! ἄ!!! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος... οἱ ἴδιοι οἱ ἐχθροί μου θὰ με ἐκδικήσουν... Μάλιστα, ὁ υἱός σου εἶνε ἐν- τιμος νέος... Ἐφυγεν ἀπὸ τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, καὶ θὰ φριξῆ ὅταν ἰδῆ τί κακὰ θὰ γίνουσι ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του!

Καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Καρβαγάν ἀνεφώνησεν:

— Ἐξ' ἀπ' ἐδῶ τέρας! Ἡ δουλειά σου ἔγινε... Μοῦ ἔκλεψες τὴν περιουσίαν μου, μοῦ ἔκλεψες τὴν τιμὴν μου... Τίποτε ἄλλο πλέον δὲν μου ἀπέμεινε παρὰ τὸ ἔργον μου... ἀλλὰ δὲν θὰ το πάρῃς καὶ αὐτό!

Καὶ δραμῶν εἰς τὴν τράπεζάν του ἤρε- πασε τὰ σχέδια του, τὰ ἐξέσχιζε, τὰ ἔρριψε κατὰ γῆς καὶ τα κατεπάτησεν ἔπειτα λαβῶν βιαίως σφῦραν βαρεῖαν ὥρμησε πρὸς τὸν κλίβανον, καὶ φρικωδῶς καγχάζων προσεπάθει νά τον κατασυντρίψῃ. Ὁ Καρβαγάν ἐξάλλος ἐκινήθη νά τον ἀνα- χαίτιση, ἀλλ' ὁ γέρον στραφεὶς πρὸς αὐ- τὸν ὡς παράφρων καὶ ἀφρίζων ἀνύψωσε τὴν σφῦραν καὶ ἀνεφώνησεν:

— ἸΟπίσω, ἡ σοῦ τὴν κατέβασα!

[Ἐπεται συνέχεια]. Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Z'

— Δὲν εἶνε δυνατὸν! εἶπεν ὁ Πιεδού- σης. Ὁ Τολβιάκ δὲν εἶνε γέρος, δὲν εἶνε σακάτης, δὲν ἔχει μιὰ ἀσπρη τρίχα στὰ γένεια, καὶ εἶνε λιγάκι φαλακρός.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶνε αὐτός, ἐπ- ανέλαβεν ὁ κύριος Λεκὸκ.

Τότε γνωρίζει νά μεταμορφώνεται ἀ- ξιόλογα. Διορθωμένος ὅπως εἶνε, ἤμπορεῖ νά ἔμβῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, καὶ νά γυ- ρίσῃ ὅλα τὰ γραφεῖα τῆς ἀσφαλείας χω- ρὶς κανεὶς νά τὸν καταλάβῃ.

— Ἴσως! Ὅταν ὅμως ἔχῃ νά κάμῃ μαζύ μου, δὲν τὰ βγάξει πέρα. Ἐκυψε καὶ ἤμπόρεσα νά ἴδω τοὺς ὀφθαλμούς του ἀνωθεν τῶν διόπτρων του. Αὐτὸ μοὶ ἤρκεσεν, ὅπως τὸν ἀναγνωρίσω ἀμέσως.

— Φθάνει νά μὴ σὰς κατάλαβε καὶ αὐτός!

— Ἀδύνατον. Χθὲς ἔμεινα τρεῖς ὥρας μαζύ του εἰς αἵθουσαν, ἡ ὁποία ἐφωτί- ζετο ἀπὸ σαράντα κηρία, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι μ' ἐκύτταξε καλὰ ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορυφήν. Ἀντέστην εἰς τὴν δοκιμα- σίαν αὐτήν, καὶ τώρα μὲ πέρνει ὡς ἀ- ληθῆ Ναβάβ. Ἐὰν ἐγνωρίζεν ὅτι ἐγὼ εἶ- μαι ὁ γέρον Λεκὸκ δὲν θὰ ἐτριβετο μαζύ μου.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς σπῶ τὸ κεφάλι μου νά καταλάβω, διατί νά ἔλθῃ ὁ ἴδιος καὶ νά μὴ σὰς στείλῃ ἀληθινὸν πράκτορα.

— Διότι δὲν ἐπιθυμῶ νά γνωρίζῃ κανένας τὸ μυστικόν του, καὶ αὐτὸ φανε- ρώνει ὅτι ἀκολουθεῖ καλὰ ἴχνη. Ἐὰν ἡ κληρονομία τοῦ λοχαγοῦ δὲν τὸν ἐνδιέφε- ρε πολὺ, δὲν θὰ ἐλάμβανε τόση ἐνόχλη- σιν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὥρα διὰ συνομιλίας. Μὲ περιμένει, καὶ ἴσως ἀκούει ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν.

— Ὀλίγον θὰ τοῦ χρειασθῇ αὐτό, διότι ὁμιλοῦμεν πολὺ σιγά.

— Καλὰ! ἀλλ' ἄς σπεύσωμεν. Πόση ὥρα σοῦ χρειάζεται διὰ ν' ἀσπρίσῃς, νά ἐνδύθῃς ὡς πολίτης καὶ νά πᾶς νά στα- ματήσῃς εἰς τὸ βουλευτάρτον, ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου»;

— Εἴκοσι λεπτά, ἀρχηγέ, διότι ἡ βαφή, μὲ τὴν ὁποίαν βάφομαι ὡς μαῦρος βγαίνει πολὺ δύσκολα.

— Μὴν ἀνησυχῆς δι' αὐτό, διότι θὰ τὸν κρατήσω εἴκοσι πέντε λεπτὰ καὶ ἔτσι θὰ κερδίσῃς πέντε λεπτὰ περισσότερον.

— Καὶ ὅταν σταματήσῃ στὸν δρόμο θὰ τὸν πάρω ἀπὸ κοντὰ, τὸ ἐκατά- λαβα.

— Καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃς παρὰ μό- νον ἀφοῦ φθάσῃ εἰς ἕνα μέρος, διότι ἔχω ἰδέαν ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ὁδὸς Γοδῶ.

— Ἴσως πάῃ εἰς τῆς Ἰγγλέζας.

— Δὲν τὸ πιστεύω. Αὐτὸς πρέπει νά ἔχῃ κανέν μέρος ἐπιτήδεις ὅπου πηγαίνει καὶ μεταμφιέζεται, καὶ στοχάζομαι ὅτι ἂν ἐγνωρίζαμε αὐτὸ τὸ μέρος θὰ ἐμάν- θάναμε πολλὰ πράγματα. Λοιπὸν ἀνοιξὲ καλὰ τὰ μάτια, καὶ μὴ χάνῃς τὴν ὥραν σου εἰς τὸν δρόμον. Ἀφοῦ φύγῃς, θὰ σημάνω διὰ νά εἶπω εἰς τοὺς ἀνθρώ- πους τοῦ ξενοδοχείου ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθω σήμερον, καὶ θὰ κλεισθῶ ἕως νά ἐπι- στρέψῃς.

— Ὅλα τὰ λογαριάζετε, ἀρχηγέ. Εἶνε μία εὐχαρίστησις νά ἐργάζεται κανεὶς μαζύ σας.